ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

29 січня 2020 року ● № 4 (135)

Асоціація фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області

Звернення

Шановні побратими!

Фаховий аналіз законопроєктів, що їх готує і ухвалює правляча парламентська більшість, показує їхнє антинародне, антисоціальне спрямування. Замість того, щоб створювати умови для повернення половини працездатного населення України з-за кордону – проведення деофшоризації, деолігархізації, демонополізації – новий уряд досяг рекордного з часу відновлення Незалежності падіння економіки та дефіциту бюджету, які поглиблює неймовірними зарплатами та преміями чиновникам в 1 600 %.

Всупереч волі народу, численним акціям протесту хліборобів та Конституції України досі не знятий з розгляду одіозний законопроєкт № 2178, який знищить фермерське майбутнє держави. Для захисту безпекового, продовольчого, інформаційного, фінансового секторів держави Асоціація фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області (оновлена) прохає кожного з Вас, а також споріднені громадські організації, усіх патріотів України постійно зустрічатися в мажоритарних округах з діючими народними депутатами для масового, письмового донесення наступних наказів виборців:

►зняти з розгляду законопроєкт № 2178-10 про обіг земель

►до моменту деокупації АР Крим та частини Луганської і Донецької областей запровадити продаж паїв винятково державі, ОТГ;

►мораторій на продаж землі фізичним особам, акціонерним товариствам, холдингам на час війни й окупації частини країни продовжити;

►після відновлення територіальної цілісності України провести референдум щодо доцільності продажу земель, максимальної величини ріллі в одних руках, володіння нею іноземцями тощо,

►перевірити законність відчуження усіх земельних паїв колишніх колгоспників;

►негайно ввести європейські стандарти диференціації мінімальної та максимальної зарплат усіх громадян України – перевищення не може бути 5-кратним, пенсій – 3-кратним;

►терміново зняти з розгляду законопроєкт № 2708 «Про працю», який значно погіршує становище найманого працівника, знищує профспілки, замість прожиткового мінімуму розрахунки робити за величиною споживчого кошика;

►не допустити закриття малокомплектних сільських шкіл за законом, котрий знищить село – колиску української нації;

►унеможливити узурпацію влади префектами за законом «Про децентралізацію», не урізати повноваження рад депутатів;

►не вводити законодавчі обмеження на журналістську діяльність, припинити наступ на свободу слова, дотримуватись ст. 22 Конституції України про неможливість звуження існуючих прав і свобод громадян;

►ухвалити подані раніше законопроєкти про повернення коштів з офшорів, обмежити зарплату усіх чиновників держави, прокурорів, суддів 25 тисячами грн. на місяць.

Зазначені вимоги можуть бути доповнені та розширені.

Допоможемо молодим депутатам виконати ці накази, в іншому разі нас, хліборобів, позбавлять права годувати власну націю, а Україну – майбутнього!

З повагою і вірою в спільну перемогу
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ, голова АФПЗ Дніпропетровської області.

До теми - стор. 3

Сучасні сюжети

ЯКЩО ВОНИ КАЖУТЬ, ЩО БОРЮТЬСЯ

маємо на увазі, що нинішня влада «слуг народу» на чолі зі своїм лідером-президентом, а разом з ними чи й попереду такі грізні вседержавного рівня інстанції, як Генпрокуратура та СБУ, НАБУ, САП, ДБР і всі інші їм подібні, кінчаючи аж Антикорупційним судом, запевняють, наче вони дійсно з усіх сил борються з ганебним та нищівним явищем корупції. Та на місцях, зокрема в окремо взятій, приміром, нашій Дніпропетровській області, зараз хвацько докидають, щоби верхи в такому разі думали і не сумнівалися, наче і вони теж не в тім'я биті, ледве не розпеченим залізом випікають корупційну заразу. І, як на наші спостереження, що цікаво: виходить точнісінько так, як і у вседержавних масштабах. себто багато галасу, ледь не переможних рапортів чи гнівних викриттів, а от посадок, як зараз стало модно говорити, спійманих на гарячих і шахрайських оборудках катма. У даний час і тут кілька випадків вкрай зухвалих злодіянь явних корупціонерів у всіх на слуху, одначе чи вдасться їх закріпити судовими вироками і тюремними строками – це ще по воді вилами писано, бо навпаки більшість правдоборців і місцевих активістів вважають, що справедливість взьме гору лише тоді, коли у Дніпрі-річці рак свисне, а у Дніпрі-обласному центрі повірять, що в Україні і справді заходжуються наводити порядок і рішуче вимітають геть вбивчу гидоту. Тому для наочності сказаного й подаємо кілька нині гучних історій місцевого значення, а вже вам, читачам, робити свої висновки.

Читайте стор. 4,5

Прогноз

Коли настане та якою буде весна?

У січні спостерігалася погода, що відповідала середині листопада або березня.

Українцям варто приготуватися до того, що морозна зима в цьому році може так і не настати. Лютий, швидше за все, буде таким же аномально теплим, як і грудень 2019 року. Про це в інтерв'ю gazeta.ua розповіла завідувачка відділу прикладної метеорології і кліматології Українського гідрометеорологічного інституту Віра Балабух. На кінець січня, до речі, вже також спрогнозували потепління.

Погода в Україні на лютий 2020 року

- Очікуємо аномально теплий лютий. У Києві до третьої декади січня не настала метеорологічна зима. Було три зимові дні. У грудні сім, але не підряд, - зазначила експерт.

За словами Балабух, справа не тільки в зимовому потеплінні. На всій планеті змінюється тривалість сезонів, кількість літніх, морозних і жарких днів, «тропічних ночей», вітрового режиму, кількість екстремальних явищ зростає.

- Зараз погода відповідає середині листопада або березня, - зазначила завідувачка відділу прикладної метеорології і кліматології Українського гідрометеорологічного інституту.

Плюсами теплих зим Балабух назвала можливість вирощувати другий і третій врожаї, персики і хурму, виноград і баклажани, виводити нові теплолюбні культури.

Коли в Україну прийде весна 2020-го

Народний синоптик Леонід Горбань розповів , що за його прогнозом, початок весни 2020 року буде неймовірно холодним, а в травні наступить посуха.

- Весна в рік Місяця спочатку дуже холодна, до середини березня тримаються сильні морози. У квітні холодно і сиро, тільки в кінці місяця стане ясно і тепло. Травень – жаркий і посушливий, в середині більше двох тижнів без опадів, - розповів він.

Далі буде холодне і дощове літо.

- Цю сушу компенсують два літніх місяці, які очікуються прохолодними з-за частих дощів, але не холодними, адже сонце стоїть високо і гріє добре. У серпні картина зміниться – він буде посушливий, спекотний, у середині місяця знову два тижні без дощів, - спрогнозував Горбань.

Осінь же буде холодною і сирою. В кінці жовтня можливі заморозки, а в другій половині листопада – морози.

- Але на початку жовтня після невеликих дощів чекаємо десять днів сухої і приємної погоди.

Грудень холодний, з дощами та снігом, але морози невеликі, - вважає він.

Народний синоптик Володимир Деркач же передбачає, що літо і осінь 2020 будуть посушливими.

Ну, що ж, поживемо – побачимо.

Першими українськими фермерами були... німці

В очікуванні скасування мораторію на продаж українських земель сільськогосподарського призначення і законодавчого регулювання обігу землі політики збурили суспільство і висунули на передній план «корінну» проблему: чи дозволяти німцям та іншим іноземцям набувати землю. Кинули кістку, і популісти з різних таборів накинулися на неї. Ось і референдуму вже вимагають...
Найтривожнішим моментом у цій історії є те, що як апологети «ринку землі», так і його противники намагаються розгортати свою боротьбу (за володіння земними благами) нібито для захисту українських селян від зубожіння. Водночас кожна зі сторін прагне досягти прихильності тих самих селян, нічого не даючи і навіть не обіцяючи їм. Замість компромісу, конструктивного діалогу з урядом – акції протесту, з погрозами зробити їх безстроковими і навіть більш радикальними – аж до нового Майдану.
Кажуть, що історія ще нікого й нічому не навчила, але без минулого немає майбутнього. Тому пропонуємо коротенько пригадати: як починався у нас фермерський рух і ким були перші фермери на теренах України.

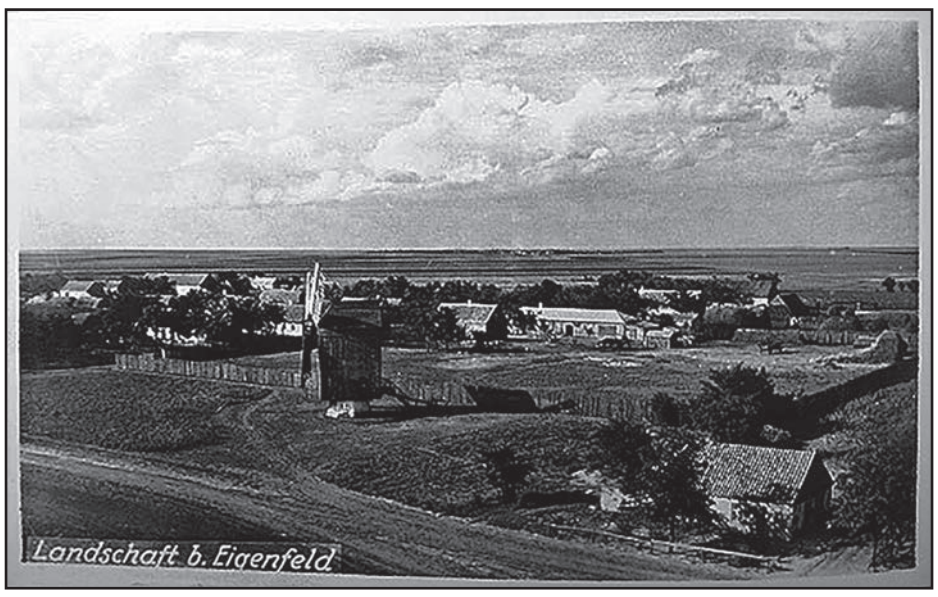

Німці в поселенні Дармшатдт, 1918

ТОЖ давайте відірвемося на годинку від телевізора, що «годує» нас новинами з Печерських пагорбів та Верховної Ради, де фермери, забувши про свої сім'ї, які вже давно чекають на них, а також про поля, на які за тиждень-другий слід виводити техніку, безстроково мітингують, створюючи потужне тло (не більше) для «смажених» телекартинок.
Натомість заглянемо хоча б до Енциклопедії історії України видавництва 2010 року (новішої не маю), де чорним по білому детально розписано, як і коли німці почали освоювати українські землі та чим це для них обернулося.
Так ось: історія свідчить, що перебування німців на українських теренах сягає раннього середньовіччя, але масові поселення почали з'являтися наприкінці 1780-х рр. Правовою основою німецької колонізації стали спеціальні маніфести російської імператриці Катерини II від 4 грудня 1762 року і 22 липня 1763 року, в яких іноземців запрошували переселятися на неосвоєні землі Російської імперії, завойовані у російсько-турецькій війні 1768–1774 років. Після зруйнування Запорізької Січі та приєднання Криму до Російської імперії заселення південноукраїнських степів німецькими колоністами відбувалося досить інтенсивно. Німці зосереджувалися на землях Причорномор'я і Приазов'я. Прибуваючи з Данцига (нині м. Гданськ, Польща), Бадена, Вюртемберга, Гессена, Рейнланда, Пфальца, Ельзаса та інших земель Німеччини, вони заселяли південні. райони – переважно Херсонську губернію,Катеринославську губернію, Бессарабську обл. і Таврійську губернію. У середині 19 ст. тут було 250 поселень, а 1914 року їх кількість сягала 966. Переселення німців зумовлювалося економічними й суспільно-політичними чинниками. За російським переписом 1897 року, на півдні України налічувалося 377,8 тис. німців, на Волині – 171,3 тис.

Німецькі колоністи користувалися наданими царським урядом пільгами, які гарантували їм виділення земельних наділів у розмірі 65 десятин землі на кожну сім'ю на вигідних умовах, грошову допомогу, свободу релігії та звичаїв, самоврядування, звільнення від сплати податків на термін від 10 до 30 років і від виконання повинностей тощо. Колоністські господарства економічно швидко міцніли. На початку 20 ст. на півдні України німці були власниками 3,8 млн. десятин землі, а на Волині – 700 тис. десятин. Основними галузями господарювання були землеробство, тваринництво, садівництво, лісове госп-во, частково – виноградарство, шовківництво, вирощування тютюну. Внаслідок реформ 1860–70-х рр. виникли великі німецькі фермерські господарства з новими формами господарювання, застосуванням сільськогосподарських машин, передових агротехнічних методів. Створювалися сприятливі умови для розвитку хліборобства, сільськогосподарського машинобудування. 1818 року для управління німецькими колоніями на Півдні України був створений Опікунський комітет.
У німецьких колоніях розвивалося громадське життя, кооперативний рух, створювалися аграрні спілки, кредитні установи тощо. У середині 19 ст. в Одесі діяло 9 німецьких цехових управ: слюсарна, каретна, столярна, годинникових справ, кондитерська та ін. Німецькі купці здійснювали торгівельні операції з європейськими країнами, організовували міжнародні товарні перевезення. Діяли прусське, гамбурзьке, баварське, баденське, саксонське, вюртемберзьке та інші консульства. У кожній німецькій колонії були початкові школи, відкривалися училища підвищеного типу, жіночі гімназії та училища, де здобували середню освіту. У середині 19 ст. у Таврійській, Катеринославській і Херсонській губерніях було 156 початкових шкіл. Функціонували сирітські та інвалідські будинки, лікарні, будинки для глухонімих та інші соціальні установи. Заклади утримувалися на кошти колоністів та їхніх громадських організацій. Знаменитий на весь світ український національний заповідник Асканія Нова теж заснували німецькі колоністи – родина Фальц-Фейнів. Перші полезахисні лісосмуги та лісові масиви Півдня теж закладали німці. Німці-колоністи давали роботу українським селянам, які прибували до них із Київської, Чернігівської та інших північніших губерній, але ніколи не намагалися нав'язувати їм своїх національних особливостей, звичаїв чи віросповідання.
Перша світова війна та події 1917–21 років підірвали економіку німецьких колоній. Колоністів позбавили податкових і кредитних пільг, частини общинних земель, права голосу на виборах до Всеросійських Установчих зборів. Вони пережили численні погроми й пограбування, голод 1921–1923 років в УСРР. Перерозподіл земельних фондів в УСРР призвів до втрати ними значної частки приватних і громадських земель. Це стимулювало еміграційні настрої, але ще не було остаточним крахом: за часів НЕПу німцям повернули частину конфіскованих земель. Як наслідок, у німецьких колоніях отримала розвиток сільськогосподарська кооперація – машинно-тракторні, тваринницькі, молочні, насіннєві, хмелярські, виноградарські, меліоративні товариства тощо. До кінця 1920-х рр. всіма видами сільськогосподарської кооперації, включаючи споживчу, охоплювалося понад 80 відсотків німецьких господарств України.
А потім була примусова суцільна колективізація, а за нею – Голодомор. Вони зруйнували життєвий уклад німецьких колоній, що складався протягом багатьох поколінь. Господарства занепадали, згасало культурне життя. Згортання політики сприяння національно-культурному розвиткові національних меншин та русифікація України з 2-ї половини 1930-х рр., призвели до закриття навчальних і національно-культурних закладів, ліквідації німецьких національних районів і сільрад, унеможливили релігійне життя німців.
Коли Західна Україна ввійшла до складу УРСР, німців, які проживали на цих теренах, було репатрійовано до Німеччини. А незабаром, 1941 року, німецьке населення УРСР було звинувачене в пособництві гітлерівцям і депортоване до східних районів СРСР. Після закінчення війни частина українських німців повернулася з Німеччини, але їм було дозволено поселитися лише в Комі АРСР та республіках Середньої Азії. Навіть бутафорська амністія 1955 року не дозволила німцям повернутися на колишні місця проживання.
Від 1992 року в Україні набув чинності Закон «Про національні меншини», який гарантує право на національно-культурну автономію, відродження рідної мови, релігії, створення засобів масової інформації, використання національної символіки. З вересня 1996 року була підписана угода між Україною і ФРН про співпрацю в справах осіб німецького походження, які проживають в Україні. Створена міжурядова українсько-німецька комісія в справах переселенців німецького походження, на засіданнях якої обговорюються питання розбудови соціальної інфраструктури, підтримки підприємницьких структур, досягнення кращих умов життєдіяльності німців-репатріантів.
Але якщо все так добре, то з якого переляку піднявся неймовірний галас щодо ЗАБОРОНИ іноземцям володіти українською землею, навіть якщо вони вже багато років обробляють її як ФЕРМЕРИ? Для чого українських фермерів нацьковують на німецьких? Чому саме німці виявилися знову крайніми і змушені благати Президента й уряд, щоб їм дозволили нормально працювати?
Відповіді на ці та інші подібні запитання повинні дати депутати Верховної Ради, яким народ довірив і свою долю, і свою землю.

Підготував Володимир ЯРОШЕНКО.

! Тиждень роботящої людини – сім днів, тиждень ледаря – сім «завтра» *Німецьке прислів'я*

За відносно недавніх радянських часів упоратися з доглядом великих площ відібраної в селян землі допомагав хитромудрий «план до двору» – доведення колгоспним керівництвом до кожного сільського двору норми прополювання буряків, кукурудзи, соняшнику тощо. Дивлячись на «турбережим», або шалений темп, у якому нинішні «слуги народу» без правової та економічної освіти й інколи виробничого досвіду заходилися продукувати закони, мимоволі виникає думка про допомогу їм усією великою українською громадою. Тим паче, що продукція та почасти виявляється глевкою та геть непридатною. Приміром, із вісімдесяти ухвалених законів, за висновками експертів, тридцять довелося одразу ж переголосувати…
Щоденні різного роду «зашквари» нової влади стали практично традиційними. У Новому році початок їм поклав Президент України Володимир Зеленський, який невідь-чому тиждень перебував інкогніто в Омані. За що, за аналогією з попередником Петром Мальдівським, отримав у людей імення «Володимир Оманський». А коли 8 січня Іран збив двома російськими ракетами «ТОР-М»» лайнер «Міжнародних авіаліній України» зі 176-ма пасажирами і членами екіпажу, то мусив щось говорити. Та до України головнокомандувач воюючої країни повернувся аж через добу з гаком… Тому його оточення мусило позичати в Сірка очі та говорити неправду про «закритий повітряний простір», що детально описує в статті «Оман і обман» на сайті «Української правди» Тетяна Чорновол. А колишній нардеп Ігор Мірошниченко в статті «Врятувати з московського болота не так безнадійного Зеленського, як ще живу Україну» (газета «Свобода», 16 січня 2020 р.) впевнений, що збиття лайнеру сталося саме через таємні відвідини В. Зеленським Оману, це терористичний акт не без участі Росії. Так вона показала, що може відбутися з ним персонально в разі відмови від дружби з Кремлем.

«План до двору» – кожному слузі народу

Акценти

Григорій ДАВИДЕНКО

На знімку: народні депутати по округу № 29 Д. Чорний (зліва) та № 34 С. Демченко на флешмобі у Царичанці в День Соборності.

У День Соборності України в Давосі

Величне з огляду на створення Української народної республіки 1918-го, Акт Злуки УНР і ЗУНР 1919-го, «Ланцюг Єднання» 1990-го свято Соборності відзначила Україна 22 січня. Цими ж днями ми вшановуємо подвиг захисників Донецького аеропорту, як сьогоднішній символ соборності усіх українців зі всіх куточків держави.
Саме 22 січня відбувся і перший виступ Президента України В. Зеленського на Всесвітньому економічному форумі в Давосі, де основними були економічні та екологічні проблеми. На жаль, виступ цей на відміну від промов попередників відбувся в напівпорожньому залі. Не досяг бажаного ефекту в Давосі і вираз «ми недофінансовані і недолюблені», бо напрошується народне «а мо`, недороблені»? Та після виступу Президента України стався ще один курйоз, про який повідомив на ТБ політолог Андрій Смолій:

- Зеленський був абсолютно не готовий відповідати на ті питання, які задавав йому модератор заходу Клаус Швабб. Хоча питання були цілком зрозумілі. Якщо Президент України чи будь-якої іншої держави приїжджає на такий форум і прагне отримати інвестиції, він абсолютно повинен бути готовим до запитань про реформи, про правоохоронну систему, про безпеку в країні. Зеленський тут конкретно не відповів на жодне з цих питань. Тому я думаю, що українській делегації після того, як виступив пан Зеленський, і після того, як він відповів чи не відповів на всі ці питання, можна було сміливо збиратися і їхати до Києва.

Певно ж, ймовірні інвестори чекали конкретних результатів роботи нової влади України, навзаєм цього їм були обіцяні «няні від уряду». Де ще в світі є такий супровід для бізнесменів, що свідчить про не вельми сприятливий «клімат» для вкладень капіталу? А що робити тоді вітчизняним інвесторам, в т. ч. звичайним громадянам, які в розвинених країнах є локомотивами економіки, на яких «нянь» сподіватися? До всього глава фракції «Слуга народу» Давид Арахамія у Давосі раптом зробив доволі дивну заяву - мовляв, Україні варто тимчасово відмовитися від політики гармонізації національного законодавства із законами ЄС, позаяк зміцнювати національну економіку краще самостійно. Тому віце-прем'єру Дмитру Кулебі довелося навіть коментувати слова Арахамії в очікуваному руслі. Політолог Віталій Портников у статті «Спілка дилетантів і пристосуванців може призвести лише до краху» розкритикував подібні дії:

«Хіба Арахамія став главою фракції найбільшої партії країни тому, що займався політикою, має погляди, уявляє собі хоча б приблизно контури політичних, економічних, соціальних процесів у сучасному світі? Та ні ж, звичайно! Його поява на чолі фракції партії «Слуга народу» - така ж випадковість, як і поява з нічого самої цієї партії, така ж випадковість, як поява з нічого нового президента України. Випадковість, обумовлена прагненням олігархічних кланів законсервувати і посилити свій вплив на державу і готовністю звичайних українців - таких, як Арахамія - або повірити в можливість чудесного і одномоментного вирішення всіх тих складних проблем, які стоять перед нашою країною, або скористатися чужою наївною вірою для власного «соціального ліфту».

«Слуги народу» заглядають в рот президенту

У День Соборності одразу два народних депутати – Сергій Демченко з мажоритарного округу № 29 (Дніпровський, Петриківський та Амур-Нижньодніпровський райони) та Дмитро Чорний з 34-го (Верхньодніпровський, П'ятихатський, Царичанський) відвідали Царичанку, де взяли участь у святкових заходах. Привітали присутніх, сказали, що настав час усвідомити, що ми всі є господарями держави. У соцмережах Дмитро Чорний написав:

«Сьогодні разом з колегою по парламенту Сергієм Демченком працюємо у Царичанському районі. Приємною несподіванкою з самого ранку став флешмоб, присвячений до Дня Соборності України. Далі відбулася зустріч з жителями округу, де порушені проблеми ремонту доріг, купівлі медобладнання, будівництва амбулаторій, реконструкції стадіону «Діброва», створення міжобласної комісії збереження Орелі».

На жаль, народний депутат чомусь не згадав про колективне письмове звернення з вимогами не розглядати закон про продаж землі до завершення бойових дій та відновлення територіальної цілісності України, обмежити верхню межу усіх виплат топ-чиновникам 5-кратним перевищення «мінімалки», пенсій – 3-кратним перевищенням, вимогами відхилити «Закон про працю» № 2708, що перетворює найманого працівника в раба і т. п. Накази виборців, під якими могли б підписатися, без перебільшення, основна маса виборців округу і України, обом слугам народу подали Асоціація фермерів Царичанського району (заступник голови Михайло Павлюк), «Комітет порятунку Орелі» (заступник голови Сергій Дашко) та Царичанська районна організація ветеранів війни і праці (голова Віктор Білик). Нічого екстраординарного в них немає, це практично копія законодавства європейських країн, з якими ми, попри заяву Д. Арахамії, все ж повинні гармонізувати власні закони. Під час зустрічі Д. Чорний так відреагував на звернення:

- Президент України законопроєкт про обіг земель № 2178-10 зняв поки що з розгляду в парламенті. Там чотири тисячі правок, їх буде повторно розглядати комітет. З підготовки нового Трудового кодексу проводимо консультації з профспілками, без їхньої згоди ухвалювати нічого не будемо. Щодо інших вимогах треба подумати.

Ось така позиція слуги народу з основного сьогодні питання – збереження рідної землі. Або, точніше, її - як скаже президент, так і буде. Вибачте, шановні, ухвалювати закони маєте ви, і на підставі наказів винятково власних виборців! На що вам і делеговані такі повноваження. А політичне забарвлення вашого абсолютно випадкового, за Віталієм Портниковим, фракційного клубу з поводирем на чолі – то вторинне, допоміжне. І час показує, що лави «слуг народу» вже покидають незгідні з його чиновницько-грабіжницькою, далекою від запитів звичайного люду, політикою. Певно ж, подібні звернення, або «план до двору», мають отримати усі слуги народу. Включно з президентом! І не лише конкретно діючий та його Зе-команда, а і усі їхні наступники на посту гаранта Конституції України та в парламенті, постійно. Лише тоді можна сподіватися, що слуги народу діятимуть в інтересах самого народу. Інакше собі улюбленим вони нараховуватимуть зарплати і премії, як тепер, більші за зарплату президента Сполучених Штатів. А звичайним людям - практично те ж саме, що було за «папєрєдніків», лише до плати за вартість газу додали ще й надбавку за його доставку… Оце й усе «покращення» від нової влади.

З огляду на наш історичний досвід можна підсумувати, що лише окреслені і підтримані на виборах зобов'язання політика дають шанс на їхнє втілення в життя. Є сучасний приклад доброї взаємодії фермерів Межівського, Покровського, Петропавлівського, Синельниківського районів з обраним по 39-му мажоритарному округу Сергієм Северином – він, на відміну від більшості фракції «Слуга народу», не проголосував за ринок землі 213 тисяч га в одні руки. А найбільш конкретним в цьому плані був президент України Віктор Ющенко, який з обіцяних «10 кроків назустріч людям» виконав рівно половину. А туманне «ми покращимо ваше життя вже сьогодні» на ділі, як це й сталося, може означати банальну втечу з нацарьованою торбою, чи пак «КамАЗами», готівки. Тому кожному свідомому громадянину України варто заповнювати цю депутатську пустоту в планах, писати їм на електронну чи поштову адресу у Верховну Раду – 01 008, м. Київ, вул. Грушевського, 5, зустрічатися особисто і вимагати конкретних обіцянок і дій. Насамкінець хочеться згадати вельми актуальний для сьогоднішніх реалій вислів Отто фон Бісмарка, канцлера Німеччини півтора столітньої давності:

«Чиновники - це трутні, що пишуть закони, за якими людині не прожити. Чому у міністрів платня постійна і незалежна від того, добре чи кепсько живеться населенню Прусії? От якби квота платні бюрократів коливалась вгору-вниз залежно від рівня життя народу, тоді б ці дурні менше писали законів, а більше б думали».

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

ЯКЩО ВОНИ КАЖУТЬ, ЩО БОРЮТЬСЯ

Микола ЯСЕНЬ

Продовження. Початок - стор. 1

ВСТАТИ, СУД ІДЕ!

Криворізький філіал Дніпропетровського апеляційного суду розпочав доволі несподівані - як на нинішні реалії української дійсності - слухання за апеляційною скаргою фермера з села Володимирівки Апостолівського району Олександра Ляховенка. Справа у тім, що Олександр Вікторович подав до суду не стільки апеляційну скаргу у її класичному чи традиційному вигляді, а свій позов, адресований відразу кільком посадовим особам Національної поліції, прокурору і суддям. Оскільки несправедливий вирок останніх стосовно нього, як на переконання скаржника, а тепер водночас і позивача, був зумовлений «підступно-бандитськими корисливо-корупційними діями правоохоронців». То у цій ситуації адвокат Ляховенка Олександр Кононенко і знайшов аргументи для того, щоб апеляційний суд, приймаючи до розгляду подання фермера на рішення спершу Апостолівського районного суду, а далі і Орджонікідзевського міського, відкрив провадження в інтересах потерпілого «від неправомірних дії правничо-судових інстанцій».

Що це значить, як це розуміти? А так, що відповідачами викликано в першу чергу слідчу Апостолівського відділення Національної поліції Катерину Фалько, а також начальника Апостолівського відділення місцевої прокуратури Микиту Шпоньку та прокурора Криворізької місцевої прокуратури №2 Ірину Мельниченко. І як на «логічне» завершення нахабної змови, котра обернулася у викрадення зграєю ненаситних негідників вирощеного фермером урожаю, ще й суддів Апостолівського райсуду Наталію Семенову та Наталію Хоруженко. Трохи дивно, що цієї участі надали змогу уникнути судді Орджонікідзевського міського суду Руслані Гуковій, яка напередодні не знайшла підстав у повному обсязі задовольнити позов голови СФГ «Дарина» Олександра Ляховенка, але, як вважає останній, «це ще не вечір, дійде черга і до Гукової».

Але що ж сталося, яким чином та за яку «провину» ошукали правники сільського трудяря? Оскільки він уже пройшов кілька кіл дійсного пекла, з усіх сил домагаючись жаданої справедливості, неважко зрозуміти, що «пригода» відбулася з ним давненько. У нас не просто заведено, а введено уже в ранг неправедної практики, що подібні конфлікти вирішуються роками. У даному випадку, ще у липні 2012-го, чи то на замовлення Апостолівської РДА, чи їй в «поміч» районний відділ поліції – сьогодні це до пуття з'ясувати немає уже можливості – порушив раптом питання «Про вилучення земельної ділянки з постійного користування громадянина К. у зв'язку з його смертю». Коротше, виникла наче виправдана претензія, надто типова і відома не лише фермерам, а і селянським масам: після смерті засновника і першого голови фермерського господарства, якому свого часу наділ надавався у постійне ведення, багатьом «бідовим» керманичам на місцях там і тут аж руки сверблять якомога швидше забрати у спадкоємців покійників та повернути ділянки у так званий держзапас. Наче в інтересах суспільства, а насправді, як це відомо нині усім, для того, щоб мати чим вигідно «торгувати» уже сьогодні і щоб, є надія, особисто продавати, коли відкриють ринок землі. Так от, Олександр Ляховенко у Володимирівці якраз і успадкував СФГ свого покійного тестя. В тому числі і право обробляти та використовувати 34.7 гектара, які батькові дружини виділялися у постійне користування - до речі, ще й з правом передачі їх у спадщину. Але за впертою версією багатьох «вождів» на місцях стверджується, наче таке право давно в Україні скасовано – і баста!

Однак у нашому випадку дати змогу лишень місцевим чиновникам-так званим держслужбовцям поживитися на цій історії – цього для запопадливих місцевих працівників і правоохоронних органів виявилося, скажемо так, ну замало. Порізно і разом слідча Катерина Фалько, прокурори Микита Шпонька та Ірина Мельниченко, нарешті і судді-дві Наталії, Семенова та Хоруженко, ось що так чи інакше придумали: арештували 120 тис. тонн вирощеного фермером урожаю пшениці та ячменю – як речові докази ніби скоєного Ляховенком злісного правопорушення. Але не минуло й місяця, як збіжжя зникло. Пропало – згнило чи попріло і стало ніби непридатним для використання. Це за липовими документами. Та невдовзі знайшлися інші, з яких стала зрозуміла оборудка, вчинена корупціонерами місцевого штибу. За участю й Головного управління Державної казначейської служби в області – без неї у цім ділі, як виявилося, не обійтися – скандально відома у цих краях фірма «Агроліга» силоміць відібране у фермера збіжжя за ринковою на ту пору вартістю в 750 тисяч гривень оцінює значно скромніше – в 34 тисячі. Отож у 20 разів занизивши «виручку». Ясна річ, що це також за документами. І за тими також, за якими фірма-ТОВ з підозріло схожою назвою «Агроліга-2017» негайно викупила «урожай-речовий доказ». Хоч нічого дуже загадкового тут і не було: як просто «Агроліга», так і «Агроліга-2017» належать одному й тому сумнівної слави підприємцю-ділку та давньому у подібних шахрайських оборудках «соратнику» місцевих правоохоронних служб Костянтину Борисенку з Кривого Рогу. Тобто ніяких сумнівів не може бути, що навмисне «знецінену» вартість збіжжя елементарно «розібрали»-поділили корупціонери між собою, відібравши у фермера те, що він виростив за власні кошти і власними трудами.

Які ж перспективи чекають у суді дане провадження? На думку адвоката Олександра Кононенка, з одного боку, можна сподіватися, що «пісню» слідчої, двох прокурорських працівників і як мінімум двох жінок-суддів вдасться таки обірвати. Адже Апеляційний суд затребував матеріали кримінальної справи, яка була порушена проти фермера Ляховенка, аби з'ясувати, на яких підставах та з яких пальців, даруйте, її було висмоктано. Звичне в останні роки зволікання викликає щоразу уже не кращі передчуття, що судове слідство можуть звести нанівець. Це раз. Друге: адвокату відомо, що прокурорша Ірина Мельниченко живе і працює зараз там, де й суд відбувається – у Кривому Розі. Апостолівська ж районна міграційна служба на його запит одначе повідомила, ніби її не лише в районі, але і в області та загалом в Україні наразі «немає в наявності». Тобто ловіть вітер у полі.

ДІЛО - ТАБАК

Вислів «діло – табак» - це калька відомого російськомовного афоризму. Означає він, що з чимось не все гаразд, погано і кепсько. У нас же в подібних випадках частіше говорять прямiше: діло - труба, і квит. Та коли цими днями у кабінети Головуправління Державної фіскальної служби у Дніпропетровській області, як сніг на голови, з обшуками прибули працівники територіального управління Державного бюро розслідувань - яке більше відоме за скороченою абревіатурою ДБР - сусідньої Полтавської області, тут всі мерщій і приречено заволали, наче «у ніздрях таки засмерділо тютюном». Оскільки полтавські правоохоронці заявили, як відрізали, що вони мають усі підстави підозрювати про грішні діяння дніпропетровських податківців, «які призвели до несплати акцизного податку в сумі 1 мільйон 637 тис. грн. підприємством-виробником тютюнової продукції». І тепер необхідно розслідувати як мінімум дві версії: «або податківці ненароком чи з якихось причин не помітили уникнення сплати даного податку, або дозволяли це вчиняти з корисливих для себе мотивів». І далі: як наслідок «з 1.01.2015 і до нинішнього часу тривало настільки серйозне правопорушення, що процесуальне керівництво в кримінальному провадженні наразі здійснює Генеральна прокуратура, а його оперативне супроводження Головне управління по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю Служби безпеки України».

Підозрюються у корупційній змові з «виробником тютюнової продукції» головний державний ревізор-інспектор Лівобережного управління фіскальної служби Олена Марченко та начальниця Новомосковської податкової інспекції теж Лівобережного управління ДФС Олена Червоняща. У рішенні Жовтневого районного суду міста Полтави щодо їх провини говориться так: «Встановлено, що названі посадові особи, зловживаючи службовим становищем, працюють в інтересах ТОВ «Ін ФУД», оскільки, проводячи планові і позапланові, також камеральні та раптові перевірки господарської діяльності ТОВ, безпідставно, незаконно підтверджують суми відшкодування ПДВ на основі бухгалтерських документі явно з завідомо неправдивими даними щодо обсягів експортних та імпортних операцій». Ви зрозуміли? Тутешні ніби виробники тютюну з місяця в місяць отримували мільйони, яких насправді отримувати не мали підстав.

То як, гадаєте, на Дніпропетровщині сприйняли цю новину? Схвалюючи старання стражів правопорядку з сусідньої Полтави чи, навпаки, в штики? Коли ні так, ні інакше, то точно з долею обиди і навіть ревнощів та роздратування, якщо хочете знати. Дуже схоже на те, що тут ладні наполягати, наче корупція наша – нам з нею й розбиратися та «давати раду». Якого, мовляв, біса, у наш нехай і грішний монастир зі своїми «чекістами» сусіди втручаються! Та ще й плутають наче божий дар з яєчнею, оскільки де знайшли тут у нас виробника тютюнової продукції? Ні, ТОВ «Ін ФУД» на Дніпропетровщині числиться – за №1 по вул. Піщаній у селі Орлівщина Новомосковського району. Але числиться як фірма, котра займається оптовою торгівлею зерна, насіння та кормів для худоби. Хоч питання до її діяльності мають виникати, бо володів цим самим «Ін ФУДом» донедавна кіпрський офшор «БР КЛАС ФІД ЛТД», а зараз також кіпрський, але інший офшор «АМАРІНГО ЛТД». Погодьтеся, що сьогодні пора обурюватися на повен голос, навіщо нашим селянам компаньйони з острова Кіпр, адже вони й без них самі, як-то кажуть, з вусами?! Особливо враховуючи, що, як виявилося, змінюючи власника, «Ін ФУД» таки справді приплюсував собі у діяльність і… оптову торгівлю необробленим тютюном. То якщо виникла плутанина праведного з грішним, то швидше таки не у правоохоронців. Це по-перше. А по-друге, за даними місцевих знавців, по вул. Піщаній,1 в Орлівщині зареєстровано ТОВ «Інбел» - завод з виробництва преміксів. Себто добавок-здобрювачів для кормів, якими забезпечуються тваринницькі ферми. Причому, завод, який свого часу гучно відкривався за участю колишнього президента Віктора Януковича.

Якби там, зрештою, не було, але сьогодні в області заходилися нарікати, хто виробник тютюнової продукції - до пуття ж невідомо або не зрозуміло, одначе «кошмарять виробників і торгівців кормами для тваринництва». Отож ледве не сумлінним підприємцям заважають спокійно працювати – уявляєте? А про те, що «дії податківців призвели до ухилення від сплати підприємством акцизного податку – нагадуємо»! - на суму 1 мільйон 637 тисяч гривень», анічичирк. Мовчать, немов тютюном глибоко затяглися.

ШУКАЮТЬ, ЯК ГОЛКУ В КОПИЦІ СІНА

Кому не відомий афоризм про те, що не варто шукати кішечку у темній кімнаті, особливо коли її там немає? Однак у Дніпрі місцева прокуратура №3 разом з обласним управлінням Служби безпеки до такої мудрої поради зараз не прислухається. Як повідомила прес-служба прокуратури області, її колеги оголосили в розшук державного кадастрового реєстратора, якого може в природі… не існує та й не існувало. А може, що йдеться про особу, котра живе та здраствує досі, але поки що невловимо. І спіймати яку навряд чи… вдасться. Бо йдеться не про особу-мешканця обласного центру на прізвище Маляренко Ігор, а про його паспорт, який Ігор Ігоревич Маляренко або фатальним чином загубив, або його у нього елементарно вкрали, нарешті, або й він сам свідомо передав запопадливим дружкам в оренду – тобто у таких випадках цей чоловік дійсно живий і здоровий, тому й поготів необхідно його якомога швидше знайти. Одначе не виключено, що даного конкретного Маляренка уже, не приведи, Боже, серед живих й не існує. Або паспорт на прізвище-ім'я громадянина України було фальшивим чином оформлено і видано… невідомо наче поки що кому.

Хоч чому невідомо? Коло посадових осіб, ймовірно причетних да даної надзвичайної дивовижної та шахрайської оборудки, окреслити, як на нас, не становить надмірних труднощів. Про це свідчить згадане вище повідомлення прес-служби обласної прокуратури. Читаємо: «За версією слідства, на початку 2019 року службові особи Головного управління Держгеокадастру у Дніпропетровсвькій області, вступивши у попередню змову між собою та з невстановленими особами, на основі підроблених документів, перш за все з використанням раніше викраденого чи підробленого фальшивого паспорта громадянина України, призначили тут на посаду державного кадастрового реєстратора фактично неіснуючу особу, оформивши на неї навіть ключ-дозвіл доступу в Державний земельний кадастр» - крапка! Забігаючи трохи наперед, скажемо, що ще й прийняли «вигаданого» реєстратора на постійне робоче місце з виплатою йому заробітної плати за рахунок бюджетних коштів.

Очевидно, інших матеріальних вигід - ясна річ, що неправомірних,- котрі забезпечувала настільки винахідлива «операція», було замало. Адже неважко здогадатися, для чого її було задумано. Однак уточнимо, знову процитувавши повідомлення прес-служби обласної прокуратури: «Наразі виявлено 14 фактів проведення фальшивим держреєстратором незаконної державної реєстрації земельних ділянок комунальної власності загальною вартістю 30 мільйонів гривень». Погодьтеся, що суму нагребли чимало, отож шкірка ця коштувала комусь вичинки. Одначе чому досі не оголошено підозр керівникам обласного управління Держгеокадастру – це питання. Зі свого боку фермерська асоціація Дніпропетровщини, правда, підказує, що подібна злодійська витівка насправді не поодинока. Неіснуючих в природі держреєстраторів уже зустрічали не раз в інших областях України. І зазвичай вони з'являлися на світ Божий за участю й Міністерства юстиції – без його повеління зверху втілювати подібні злочини, мовляв, просто неможливо. Тому фермери й радять не робити вигляду, наче ловити негідників за хвости у даних випадках важко. Насправді ж бо тут нічого спільного немає з пошуками голки в копиці сіна. Оскільки все ясно, як на духу.

І КІНЦІ В ВОДУ?

Ще одна історія, від якої хоч стій, хоч падай. Або за голову хапайся. Не зважаючи на те, що сама по собі історія за сучасною класифікацією проста й елементарна, як дишло. У Дніпрі з боєм затримали організатора підпільного конвертаційного центру, який щомісяця допомагав своїм клієнтам виводити в тінь не мало і не багато – по 30 мільйонів гривень. Ще що цікаво - маючи серед своїх постійних замовників не лише понад два десятка комерційних структур реального сектору економіки, а і кілька підприємств державної та комунальної власності. Сьогодні тут дійсно усі раптом прозріли і дивуються як унікальному диву, що організатору центру вдавалося майже у відкриту здійснювати чистої води фіктивні фінансово-господарські операції. Коли численні працівники-стражі чи не усіх наглядових, ревізійних і правничих служб дивилися на нього, як на факіра-фокусника, який наче у хустку клав банківські документи, жмакав їх руками і, як ото колись відомий маг Акопян чи й Кіо ще в радянському цирку, виймав готівкою мільйони гривень. Все одно, що заворожував такими своїми «здібностями» навіть найпильніших!

Ця історія справила враження й тим, до речі, що коли збагнули, яка ціна талантам несподіваного «факіра» та кинулися його затримувати, останній не побажав покірно потрапляти правоохоронцям до рук. Він сів мерщій за кермо автомобіля і стрімголов кинувся навтікача. Та так, що поліцейським, хотіли вони того чи ні, довелося вчиняти гонитву велелюдними вулицями обласного центру. І спецоперація не обійшлася без стрілянини серед білого дня. Велике щастя, що ніхто ні з учасників, ні з випадкових свідків гонитви та перехожих не постраждав. Одначе рівно десяток інших автомашин утікач у тій чи іншій мірі зачепив та пошкодив, а то й торохнув з усіх сил. Врешті-решт зловмисника затримали. Уже в салоні його машини виявили понад два мільйона гривень. А потім ще й в офісі «конверта» знайшли валюти якщо в тих же гривнях, то мало не на півтора мільйони.

Однак найцікавіше почалося за підсумками вуличних перегонів. Чи не усі сайти місцевих агентств на зразок «Інформатора», «Дніпро-оперативника», «Дніпро-огляду» і «Цензор.net» навперебій, мов наввипередки, повідомили: спіймано не кого іншого, як Антона К. – сина Віталія К., який ще недавно кілька літ працював далеко не останнім в управлінні СБУ у Дніпропетровській області. Але наприкінці ще 2014 року потрапив під люстрацію і надовго зник з поля зору. Поки в одному з мажоритарних округів на цьогорічних виборах нардепів Верховної Ради його як нове обличчя-кандидата не висунула партія «Слуга народу». З цього приводу уже тоді навколо «Слуг» не на жарт спалахнув у Дніпрі скандал. Зам'яли його доволі уміло: наче Віталій К. відкликав свою кандидатуру. А тепер же ось його син Антон відзначився…

Отак у гарячих пристрастях і минуло пару днів. Аж раптом появляється повідомлення, наче нічого подібного – Антон К. ніякого відношення до центру злочинної конвертації не мав. Відтак це не з його вини сталася й шалена гонитва обласним центром. Злодієм виявився ніби якийсь Володимир Цебро – уявіть собі, наче й відомий тут «конвертатор», а якщо містяни про нього сном-духом досі не чули і не знали, то тепер нехай мають честь знати. Отака контр-новина, коротше, пролунала, а далі – доволі підозріла тиша запанувала. Дають і зараз, коротше, знати, ніби сказали правду, сумніватися у ній тобто не варто – і все, питання закрито! А народ, як-то кажуть, не йме віри. Не дарма, кажуть люди, нині припинили згадувати резонансне повідомлення і вдають уже, наче нічого такого й не було. Не інакше, як забудьте про нього, і… кінці в воду.

ОБІЦЯНОГО Й ЗА ТРИ РОКИ НЕ ДІЖДАЛИСЯ

Позаторік, у 2017, тодішньому президенту Петру Порошенку показали проекти сучасних солдатських казарм, які ніби відповідали стандартам НАТО. Петро Олексійович був у захопленні від них. «Коли я служив в армії, - пригадав він, - ми тільки могли мріяти про такі». А тим часом у військовому гарнізоні-селищі Черкаському на Дніпропетровщині ще з 2014 діяло надто примітивне наметове містечко, в якому селили мобілізованих воїнів та офіцерів. То де, як не тут, звести перші новітні диво-казарми для захисників Вітчизни? Відразу і почали будувати тепер бригадний табір у Гвардійському, де передбачили аж п'ять ледве не цивілізованих «гуртожитків» з душами, вбиральнями, медичними пунктами і лазнями та пральними відсіками, а також зі спортивними залами і їдальнями. Ясна річ, що іде війна, і створювати пристойні умови для тих, кого готують до бойових дій – справа свята! Тому рішуче, по-воєнному поставили завдання: уже до кінця 2017 року і здати казарми в експлуатацію.

Це незважаючи на те, що Східне квартирно-житлове управління ЗСУ не відразу визначилося з надійним виконавцем робіт. Претендентів вистачало, на Дніпропетровщині будівельних фірм більше, ніж треба, то конкурсні торги-тендери виглядали конкурентними. Багатьох з тих, хто подавав документи, відхиляли, кажуть, пачками. Часом ніби за дрібні чи й просто прикрі помилки та недогляди в тих документах - аж поки не зупинили свій вибір на зразково-показовому пакеті необхідних паперів ТОВ «Вінницька будівельна компанія». Подейкували, правда, наче таким чином вгодили котромусь з високих чинів у столичному граді Києві, який переймався інтересами компанії саме з Вінниці, але гучний старт будови заглушив будь-які сумніви та недобрі чутки й плітки. Будова п'яти казарм мала обійтися війську трохи-трохи менше 90-та млн. грн,3 яких 26 були відразу переказані вінничанам як попередня оплата для закупівлі будматеріалів.

І як гадаєте - робота дійсно відразу закипіла? Насправді почалося щось зовсім не зрозуміле: на кінець 2017-го забили, образно кажучи, лише пакільці – розмітили на місцевості обриси майбутніх казарм. Настав 2018-ий – точнісінько той же темп. Або, швидше, ніякого. Коли скінчилося перше півріччя 18-го, на будмайданчику можна було побачити каркас першої казарми і спроби почати складати каркас другої. І все. Складалося враження, що вінницька компанія не для того виграла тендер, щоб будувати, а для якихось підозрілих інших цілей. Сьогодні вся Україна знає про безбожне мародерство в оборонпромі, то тепер маєте змогу дізнатися про аналогічне в Східному територіальному квартирно-експлуатаційному управлінні Збройних сил. Так чи інакше, а про це тут загомоніли ще в середині минулого року. І це Східне управління хотіло того чи ні – мусило реагувати. Або схаменулося воно, або втратило терпіння: 18 липня 2018 з переможцем-підрядником розриває договір. Причому, рішуче ніби – «у звязку з відставанням від графіка виконання робіт». Ще б пак!

Однак напередодні відбулася чергова чудасія – іншого вислову нам не підібрати. Оскільки за місяць до припинення договору, у червні, компанії з Вінниці перерахували «за виконанні роботи» на першій казармі 4.17 млн. грн, на другій з напівкаркасом 3.36 млн., на третій, де тільки валялися конструкції для каркасу, 0.5 млн, і на четвертій та п'ятій, де ще й кінь не валявся, разом майже 7 млн. – отож рівно-рівнісінько 15 мільйонів гривень. І «цікаве» тут те, що оплату здійснили на підставі приймальних актів про виконані роботи, які були складені і підписані сторонами за всіма вимогами форми КБ-2.

Фактично ТОВ «Вінницька будівельна компанія» на зведення п'яти казарм у Черкаському витратила майже половину коштів, призначених для цього, але залишила після себе лиш один повний каркас під першу казарму, частковий під другу і щось схоже на фундаменти під три інших. Згодом дізнаються, що це для неї не новина. У 2016 році аналогічним чином компанія споруджувала аж 11 «звичайних» солдатських казарм у Михайлівці Миколаївської області. Коли військова прокуратура Миколаївського гарнізону мусила відкривати провадження з приводу «завищених обсягів виконаних будівельних робіт» та «прийому актів виконаних робіт із зазначеними в них завідомо неправдивих відомостей».

Але що нині відбувається у Черкаському на Дніпропетровщині? А нічого знову. Втім, це якщо не враховувати наступне: навесні ц. р. визначили нового підрядника – 19-й окремий мостозагін 26-го об'єднаного загону військової спеціальної служби транспорту. Він на правах субпідрядників залучив кілька суміжних підприємств та компаній. Аби вони успішно завершили зведення унікальних для української армії казарм, на цей раз знайшли і перерахували ще 81 млн. грн – додатково до тих майже 41, яким наказала довго жити Вінницька будівельна компанія.

Третій рік від початку цілої епопеї зараз добіг кінця, а до пуску диво-містечка механізованої бригади, як до Києва звідси рачки. Об'єкт секретний, вважайте, на правах військової таємниці, журналістів на нього не пускають. Натомість військові від свого імені поширюють повідомлення, що почекайте, наберіться терпіння, ще трохи, і солдатське новосілля відбудеться. Тобто «як тільки той, про урочисте введення в експлуатацію вся Україна дізнається». А те, що обіцяного уже явно більше трьох літ доведеться чекати – це дрібниця, «якщо обіцяне – ще не бачені в українській армії казарми»?.

! Чим більше в державі корупції, тим більше законів *Публій Тацит, давньоримський історик*

То скільки нас?

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

З ДАВНІХ – ДАВЕН у людства є потреба в переписі населення. Диктували її політичні, господарські, військові потреби стародавніх держав: скільки податків та з кого брати, кого та яким числом можна призвати в армію тощо. Керманичі країн воліли все те знати, щоби мати якомога повніше уявлення про свої володіння. Перші обліки населення мали примітивний характер, велися часом не шляхом записів, а носили символічний характер. Згідно з Вікіпедією, оскільки найдавніші держави виникли в стародавньому Єгипті, Китаї, в басейні річок Тигру і Євфрату (Месопотамія, Вавилон, Ассирія), в Індії, Японії, якраз там проведені перші в історії людства обліки населення. Зокрема, в Єгипті (близько 2800 — 2250 р.р. до н. е.), Китаї (у 2238 р. до н. е.).
Скіфський цар Аріанта (Скіфія була розташована переважно на території сучасної України), бажаючи знати число своїх підданих, наказав: кожному скіфові під страхом смертної кари принести мідний наконечник до стріли. Погодьтеся, креативний для того часу підхід. Не менш винахідливими виявилися і наші сучасні українські демографи, провівши так званий «електронний перепис» населення. Адже майже у кожного українця є мобільний телефон. Свою ініціативу пояснили бажанням зекономити бюджетні кошти. Згідно з документом, який оприлюднив міністр Кабінету Міністрів України Дмитро Дубілет у Telegram 23 січня, під час перепису використовували три методи:
- комбінований метод оцінки чисельності наявного населення (дані мобільних операторів, дані статистичного обстеження домогосподарств, дані реєстрів);
- комбінований метод оцінки чисельності наявного населення (дані статево-вікової структури населення і дані реєстрів);
- реєстровий метод оцінки чисельності наявного населення.
Телеканалу НАШ міністр розповів, що вони з командою три місяці працювали над оцінкою кількості населення України. За його словами, оцінка від перепису населення відрізняється тим, що її можна провести швидше і без додаткових витрат з бюджету. Але респондентам не можна поставити додаткові питання про національність, мову і так далі. Дубілет підкреслив, що за результатами оцінки кількість наявного населення в Україні станом на 1. 12. 19 р. - 37 млн. 289 тис. осіб. З них 20, 01 млн. жінок і 17, 28 млн. чоловіків. У Києві проживає 3, 7 млн. осіб. Ця оцінка не охоплює території анексованого Криму і ОРДЛО.
«Оцінка дає інформацію тільки про чисельність, статеву і вікову структуру населення і розподіл по регіонах. Перепис дає ці дані і деякі інші - наприклад, етнос або стан домогосподарства», - пояснив Дубілет в своєму Telegram-каналі. І уточнив, що різниця між результатами різних методів - 2, 86 %, та додав, що з урахуванням строків і вартості оцінки це прийнятний результат:
- На моє переконання, це досить маленька похибка для того, щоб ухвалювати ефективні управлінські рішення. Більша точність для управлінських рішень не потрібна, - сказав міністр на прес-конференції. На щастя, всі ці три методи дали майже однакові результати. Ми хвилювалися, бо якби результати дуже між собою різнилися, то треба було б переробляти все. Але врешті-решт максимальна різниця між результатами вийшла 2, 86.

У полоні оману

Зі слів міністра, основними перевагами оцінки чисельності наявного населення є те, що вона не потребує витрачання великих коштів і може проводитися з більшою періодичністю, ніж традиційний перепис. До того ж він впевнений - традиційний перепис населення не є ефективним, але є дороговартісним:
- Перепис населення і оцінка населення – це дещо різні поняття. Ключова відмінність в тому, що оцінку ми провели за три місяці, і для держави це коштувало нуль гривень додаткових бюджетних коштів. А перепис населення, якщо ми його будемо проводити, обійдеться державі в 3 - 4 мільярди гривень. І по часу, якби ми проводили перепис, то отримали б результат тільки наступного року.

Всесвітній перепис населення

Він, згідно з Вікіпедією, проводиться дещо інакше. Із залученням більшої кількості країн світу до системи міжнародного поділу праці виникла потреба проведення Всесвітнього перепису населення, який являє собою сукупність переписів населення окремих держав і територій світу, що проводяться приблизно в один час і за єдиним принципом. Схвалена 1897 року на Санкт-Петербурзькій сесії Міжнародного статистичного інституту пропозиція провести Всесвітній перепис населення у 1900 році не була реалізована, як і пропозиція про Всесвітній перепис 1940-го. Проведення Всесвітнього перепису населення стало можливим зі створенням Організації Об'єднаних Націй та її статистичного апарату, з утворенням якого починається третій історичний етап розвитку переписів населення. Статистичною комісією ООН спільно з Комісією з народонаселення за активної участі регіональних статистичних конференцій розроблені програми перших Всесвітніх переписів населення у 1950 і 1960 роках. І надалі до початку кожного десятиріччя випускається спеціальний документ, який містить принципи й рекомендації відносно переписів населення і житла, а також макети таблиць для розробки матеріалів перепису. Цих рекомендацій дотримується нині все більша кількість країн. Переписи проводяться переважно один раз на 10 років у роки, які закінчуються на «0», «1» або «9». Рекомендовані програми переписів населення і порядок їхньої організації не залишаються незмінними. Залежно від потреб часу вони продовжують удосконалюватися, хоча основні принципи їхнього проведення не втрачають актуальності й досі.

Оприлюднені дані переписом не є!

Можливо, українське ноу–хау у вигляді «електронного перепису», здійснене вперше в нашій країні представниками Зе – команди, викликане саме віяннями часу та бажанням зекономити бюджетні кошти. Можна було б і порадіти такому намаганню бути економними урядовцями, якби не вкрай аморальне нещодавнє виписування - собі коханим - премій у величезних розмірах, що викликало обурення суспільства. Та й закон України про всеукраїнський перепис не можна ігнорувати.
Заступник директора Інституту демографії Олександр Гладун вважає, що оприлюднену міністром Д. Дубілетом інформацію про кількість населення в державі не варто називати переписом населення, «навіть з додаванням «електронний». Таку думку демограф висловив в інтерв'ю «Главкому». Бо «електронний перепис» - це ініціатива не стільки уряду, скільки однієї людини, Дмитра Дубілета. Слід визначитися з термінами. Те, що відбулося, за своєю суттю переписом не є. Що таке перепис, його визначення є в Законі України про всеукраїнський перепис населення. І те, що написано в законі, відповідає міжнародним стандартам. Перепис – це суцільне обстеження, наголошує експерт.
Гладун вважає, що уряд зробив зараз лише за терміном з математичної статистики - оцінку чисельності. «У даному випадку є оцінка чисельності населення непрямими методами. Тобто коли збирається інформація з різних джерел, не шляхом опитування населення, а з баз даних мобільних операторів і робиться за визначеною математичною процедурою певна оцінка. Ця оцінка має певну похибку. Тобто це не перепис», - зазначив демограф.

Регіон, область	Чоловіки, тис. осіб	Жінки, тис. осіб	Разом, тис. осіб
ВІННИЦЬКА	616,0	715,4	1331,4
ВОЛИНСЬКА	426,4	477,2	903,6
ДНІПРОПЕТРОВСЬКА	1474,4	1755,6	3230,0
ДОНЕЦЬКА	899,4	1081,8	1981,2
ЖИТОМИРСЬКА	494,2	568,4	1062,6
ЗАКАРПАТСЬКА	444,5	480,2	924,7
ЗАПОРІЗЬКА	756,1	900,6	1656,7
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА	532,3	593,4	1125,7
КИЇВСЬКА	1049,6	1236,8	2286,4
КІРОВОГРАДСЬКА	381,0	445,8	826,8
ЛУГАНСЬКА	516,3	611,2	1127,5
ЛЬВІВСЬКА	1085,0	1205,1	2290,1
МИКОЛАЇВСЬКА	487,8	565,4	1053,2
ОДЕСЬКА	1104,8	1243,1	2347,9
ПОЛТАВСЬКА	616,5	720,5	1337,0
РІВНЕНСЬКА	448,1	495,5	943,6
СУМСЬКА	427,7	504,8	932,5
ТЕРНОПІЛЬСЬКА	357,1	406,5	763,6
ХАРКІВСЬКА	1294,6	1500,4	2795,0
ХЕРСОНСЬКА	424,0	489,7	913,7
ХМЕЛЬНИЦЬКА	475,7	549,0	1024,7
ЧЕРКАСЬКА	499,5	588,6	1088,1
ЧЕРНІВЕЦЬКА	342,6	385,0	727,6
ЧЕРНІГІВСЬКА	414,9	497,7	912,6
М. КИЇВ	1711,5	1991,6	3703,1
Україна	17 280,0	20 009,4	37 289,4

На думку Гладуна, «щоб дати нормальну оцінку оприлюдненим даним, слід подивитися на методологію. Те, що вони оприлюднили на слайдах, – це не методологія. Повинні бути формули, оцінка надійності джерел інформації тощо. Те, що певні показники збігаються з даними Державної статистики, – це так. Але з іншого боку, чому ж тоді вони кажуть, що дані Держстату погані? Тобто є певне протиріччя в самих заявах». Дані про 37 млн. також викликають сумніви у Гладуна. Він стверджує, що оцінка трохи занижена, бо «виникає питання, а як вони рахували Донецьку, Луганську області?»
Демограф запевняє: «зараз Держстат каже про трохи менше 42 млн. з урахуванням усієї території Донецької і Луганської областей. І якщо відняти декілька мільйонів тих, які залишилися на окупованих територіях, то вийде близько 38 млн. людей».
Гладун вважає, що різниця між даними Державної служби статистики і інформацією, оприлюдненою міністром Кабміну Д. Дубілетом, абсолютно реальна:
- Держстат включає усю Донецьку і Луганську області разом з нині окупованими територіями. Щодо окупованих територій, то вони послуговуються даними станом на 2014 рік. На окупованій території, за різними оцінками, може бути приблизно 4 млн. - 4, 5 млн. людей. Тобто якщо ми віднімемо від 42 млн. 4 млн. буде 38 млн. До цього слід додати проблему трудової міграції, яка не врахована. А вона з маятникової (переміщеннями людей до місць роботи і навчання) перетворилася на постійну. Тобто скільки людей виїхало на заробітки і не повернулося, важко сказати.
А гендиректор Київського міжнародного інституту соціології Володимир Паніотто у коментарі «УП» сказав: «озвучені міністром Д. Дубілетом дані щодо кількості населення в Україні значно відрізняються від даних реєстру ЦВК». Паніотто також звернув увагу на факт, що у дослідженні Кабміну не враховані дані реєстру ЦВК, які використовують соціологи. Оскільки, згідно з цим реєстром, в Україні більше 35, 4 мільйонів виборців, то де ж поділося населення молодше 18 років, що становить приблизно 20%? Якщо ж і його врахувати, то **загальна кількість українців не 37 млн., а 42 млн.!** Це, погодьтеся, не маленька різниця. Водночас Паніотто не залишив поза увагою, що в реєстр виборців занесені й українці, які можуть перебувати за кордоном (урядом не досліджувались):
- Вони (дослідники з уряду) ж не отримують вікову структуру, статево-вікову структуру. Вони її просто взяли в Держкомстаті, а там вона є за даними перепису, який відбувся майже 20 років тому. Все інше, в тому числі вікова структура, – отримані шляхом перерахунків. Тому невідомо, наскільки ці перерахунки надійні. Перепису цікаво було б це перевірити. Точність (дослідження уряду) – 2, 8%. Це приблизно 1 млн. Точність плюс-мінус 1 млн. як для такої швидкої оцінки – це теж більш-менш нормально. Якщо коротко, сказав би, що всіляко вітаю отримання даних, вони дуже корисні. Але категорично не погоджуюся з тим, що це означає, що можна не проводити перепис. Перепис відповів би на багато інших питань і показав би ширші аспекти.
І соціолог Ірина Бекешкіна також вважає, що проведений електронний перепис населення в Україні не замінить справжнього перепису. «Перш за все, потрібно подивитися методику оцінки чисельності населення. Питання в тому, наскільки вона дозволяє охопити все населення? Чи всі жителі країни враховані в реєстрах, які використовувалися? Наприклад, можна взяти дані по мобільних телефонах. Так, вони є у багатьох, але не у всіх. Добре, можна тоді взяти дані з Пенсійного фонду. Але і це не дає гарантій, адже не всі, у кого немає мобільних телефонів, обов'язково є пенсіонерами. До того ж, у нас чимало переселенців, зареєстрованих за старим місцем проживання. Тому у мене є підозри, що частина населення просто була не врахована», – зазначила Бекешкіна.
На її думку, дійсно населення України не менше 37 млн., але питання в тому - наскільки його більше і які верстви населення не враховані? Це стосується тих же пенсіонерів на окупованих територіях, які отримують пенсії. Врахували їх чи ні? «Не варто забувати і про те, що чимало людей виїхали в Росію. Завдання підрахунку населення залишається досить складним. Звичайно, добре, що хоч щось підрахували. Але цей підрахунок не замінить справжнього перепису – дійсно дуже складної процедури», – підкреслила соціолог.
Прикро, але Зе – команда все дужче заплутує Україну в павутину оману. Ми так і не знаємо досі, якої такої бенері наш президент Зеленський їздив у країну Оман, з ким там зустрічався? Головне: які наслідки цей таємний візит матиме для країни? І в цей же час такий ось «електронний перепис» від Дубілета, питань до якого більше, ніж відповідей.

На порі, на часі Щоб розсада помідорів була міцною

Помідори — найпоширеніші овочі у нас на городах. Вони невибагливі і гнучко підлаштовуються під будь-які ґрунтово-кліматичні умови. Тим не менше, щоб отримувати нормальні врожаї, треба створити їм хоча б мінімальний комфорт.

Молода розсада

Навіть невеликі заморозки можуть знищити розсаду помідорів. Тому їх висівають із таким розрахунком, щоб сіянцям виповнилося 55-65 днів, а заморозки вже закінчилися. Вгадати з цим важко, тому з посівом насіння на розсаду краще не поспішати. Але й занадто молода розсада – теж не дуже добре: у ній запасів вологи менше і відсоток такої, що не прижилася, буде більшим.

Вибір горщиків (ящиків) для посіву

Краще за все вирощувати рослини відразу у окремих касетах або горщиках без пікірування. Але це потребує більше місця на підвіконнях, тому широко поширений посів у ящики.

Ящики попередньо обробляють розчином марганцівки.

Зробити це не так вже й важко

Роблять дренажні отвори і заповнюють повітропроникною сумішшю. Ось кілька її варіантів:

4 частини торфу, 1 частина дернової землі, 0,25 частини коров'яку;

торф, перегній і дернова земля у рівних пропорціях;

3 частини торфу, 1 частина пропареної тирси, 0,5 частини коров'яку.

Готуючи ґрунт власноруч, не забудьте збагатити його мінеральними добривами, взявши на 10 *л* суміші 3 *л* річкового піску, 1-1,5 г хлористого калію, 10 г аміачної селітри і 2-3 г суперфосфату.

Посів насіння

Ґрунтосуміш засипають у ящики не менше, ніж 10 см завтовшки або не менше, ніж 6 см за використання пікірування. Поливають водою і залишають на кілька днів для прогрівання і осідання. Після чого роблять борозенки завглибшки до 1 см через кожні 4-5 см і через кожні 2-3 см розкладають у них насіння, після чого трохи присипають землею і трохи поливають або обприскують теплою водою з пульверизатора.

Ящики з висіяним насінням ставлять у тепле темне місце (+25...+27° С). Щойно з'являться перші сходи, їх виносять на більш прохолодні і світлі підвіконня.

Догляд за першими сходами

Перші чотири дні після появи сходів температуру треба тримати у інтервалі +12...+15° С. Це дуже важливо, щоб сіянці не переростали, а сформували потужну кореневу систему.

На п'ятий день температуру підвищують до +22...+25° С вдень і +12...+15° С вночі.

Щоб усі сіянці однаково отримували сонячне світло і, повертаючись до сонця, не зігнулися у один бік, час від часу повертайте контейнер у різні боки.

Оскільки у березні сонця ще мало, та й не у всіх є можливість поставити посівні ящики на південні вікна, рекомендується досвічувати розсаду фітолампою. Поливайте рослини у міру підсихання ґрунту, не допускаючи як пересихання його, так і перезволоження.

Вирощування капусти кале

Городнику

Досвідчених городників капустою не здивуєш, але і вони починають чухати потилицю, побачивши незвичайну капусту — кале. Одразу навіть важко вирішити, що це капуста, часто її плутають із декоративними рослинами, настільки ця кучерява капуста може бути гарною..

Кале не лише привертає увагу, але вона і досить смачна у багатьох стравах. У вирощуванні дуже проста. Залишається лише дивуватися, чому вона мало відома у нашій місцевості.

Кале не утворює головок, але не важко впізнати її за кучерявим листям. У різних сортів воно різного кольору і ступеня кучерявості, часом набуває фантастичний вигляд. Рослина буває усіх відтінків зеленого кольору, але може мати й червоний, сизий та фіолетовий.

За своїм складом їй немає рівних серед усіх видів капусти або салатів. У її листі наявні усі необхідні людині мінерали та амінокислоти, є навіть нетипові для рослин жирні кислоти Омега-3 і безліч вітамінів.

Особливо необхідно додати її до свого раціону людям, що страждають на ожиріння, зорові навантаження, ослаблений імунітет... Втім, є й протипоказання. Не варто вживати таку капусту тим, хто страждає на хвороби шлунково-кишкового тракту.

Її агротехніка не складніша, ніж у звичайної капусти. Але є й особливості. Наприклад, кале не переносить пересадку, тому її краще відразу сіяти у ґрунт. Робити це краще наприкінці квітня або у перші дні травня. Її сходи переносять невеликі заморозки, але якщо вдарить сильний мороз, то вони можуть і загинути.

Якщо садити її через розсаду, то краще висаджувати рослину у ґрунт разом із грудкою землі. У кожну лунку внесіть по 200 г (склянку) попелу та 100 г перегною. Якщо немає таких добрив, тоді на кожен квадратний метр грядки під перекопування розсипте по 30 г амофоски.

Головний секрет добрих врожаїв капусти кале — у частих поливах і не менш частих підгодівлях органічними добривами або просто настоєм бадилля бур'янів. Після досягнення рослинами 20 см, їх підгортають, видаляючи слабкі і недорозвинені листочки.

Від шкідників використовують обпилювання бадилля золою, можна з додавання тютюнового пилу. Використовувати хімічні препарати небажано, оскільки листя може накопичувати отрути і може стати шкідливим для здоров'я.

Втім, це стосується будь-яких зелених культур. А якщо бачите, що пригостити тютюном шкідників недостатньо, то використовуйте біопрепарати: Лепідоцид, Фітоверм, Агровертин, Іскру-Біо, Бітоксибацилін та ін. Вони нешкідливі для людини і вбивчі для непроханих гостей.

У продажу можна зустріти десятки видів капусти. Якщо ви живете на Півдні або у Середній смузі, то можете вирощувати будь-які сорти, вибираючи найбільш гарні з них або найдешевше насіння. А ось жителям північних регіонів краще вибирати районовані сорти.

Хороший врожай дають сорти: Скарлет, Чорна Тоскана, Рефлекс та інші. Достеменно відомо, що обрати кращі сорти дуже складно. Варто робити це методом спроб і помилок.

Користь гречки для організму людини

Здоровенькі були!

Гречка - цариця круп. До того ж ця крупа є посправжньому екологічно чистим продуктом, оскільки не піддається генній модифікації та обробці хімікатами. Користь гречаної каші незаперечна, але все ж багато людей не поспішають включати її у свій раціон, віддаючи перевагу новомодним продуктам харчування. І дуже даремно.

Ми розповімо вам, що станеться з вашим організмом, якщо снідати смачною гречаною кашею три рази в тиждень.

Знижує рівень цукру

Гречана каша має низький глікемічний індекс і сприяє зниженню цукру в крові. Особливо ефективна в цьому плані зелена гречка. Цю крупу корисно вживати для профілактики діабету, а також при його наявності.

Сприяє схудненню

У 100 грамів гречаної каші, звареної на воді, міститься всього 110 ккал. Вона досить поживна і зарядить енергією на довгий час, а також наситить організм потрібними вітамінами. Гречка має сечогінну функцію і виводить токсини. Але варто розуміти, що гречана каша вранці не допоможе вам скинути 20 кілограмів. А ось у поєднанні зі спортом і здоровим способом життя позитивно позначиться на фігурі.

Зміцнює судини

Гречана каша багата залізом, яке необхідно для нормального функціонування кровоносної системи. Речовина рутин зміцнює судини, зменшуючи ризик розвитку різних патологій. Тому цю крупу радять тим, хто недавно переніс операцію, вагітним жінкам для профілактики різних ускладнень. А також гречка допомагає очистити судини та знизити холестерин.

Допомагає травленню

Гречку недарма дуже часто прописують вживати людям, які мають проблеми з ШКТ. Клітковина і крохмаль позбавляють від запорів і метеоризму. Нікотинова кислота допомагає налагоджувати метаболізм, прискорюючи синтез білків, жирів і вуглеводів. Але найголовніше — вживання гречаної каші є відмінною профілактикою раку кишківника.

Покращує стан шкіри, нігтів і волосся

Цинк, вітаміни А і В прискорюють ріст волосся і роблять його більш блискучим і міцним. Кальцій, також міститься в гречці, він покращує стан зубів, кісток і нігтів і допомагає засвоєнню вітаміну D. Рутин забезпечує природний сонцезахист. Марганець покращує циркуляцію крові, завдяки чому шкіра виглядає більш яскравою і свіжою. А антиоксиданти та флавоноїди уповільнюють старіння. Не каша, а еліксир молодості.

Заспокоює і дарує чудовий настрій

Гречка містить речовини, які сприятливо впливають на нервову систему. Її рекомендується вживати навіть при депресіях для поліпшення психологічного стану. Також її рекомендовано вживати, якщо вам сняться кошмарні сни — вітамін В12 допоможе нормалізувати сон.

Гречка дуже корисна. Також її легко готувати, і вона відмінно поєднується з багатьма продуктами. Але важливо розуміти, що не варто їсти її надмірно багато, як і будь-який інший продукт. 3 рази в тиждень більш ніж достатньо для того, щоб вона цілюще впливала на організм.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 2083904 Тираж 11958.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Ⓡ Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.

Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Фундуковий сад

Фундук стало вигідніше вирощувати, ніж пшеницю. Клімат теплішає, і зменшується кількість опадів. Це якраз добре для росту цього горіха. На одному місці він може рости півстоліття, найкращий урожай дає на сьомий-восьмий рік, по 2,5 тонни з гектара. Фундук дуже затребуваний на ринку як внутрішньому в Україні, так і зовнішньому. Виграв той, хто посадив його раніше, а тепер має врожаї і значні фінансові надходження. Щоб засадити поле саджанцями фундука, треба чимало вкласти і праці, і грошей. Але результат цього вартує. На Тернопільщині у фруктових садах фермерів, розсадниках професійних садівників й аматорів вряди-годи доводилося бачити від сили 10—15 кущів «золотого» горіха. На ринку реалізатори хоч і пропонують фундук по 60—80 грн за кущ, але здебільшого це ліщина. Великі фундукові сади разом із чималими шкілками є на Київщині, Миколаївщині та Херсонщині, а тепер і на Тернопільщині.

МІЙ добрий і давній приятель Мирослав Загорський за фахом лікар-психотерапевт. Після закінчення Тернопільського державного медичного інституту в 1989 році лікувальну справу розпочав на цукровому заводі «Поділля» завідувачем профілакторію. Продовжував її три роки Польщі в м. Шльонську. Заснував разом із колегами всеукраїнське періодичне видання «Медична газета України». А в 2003-му чоловік різко змінив свій життєвий курс — зайнявся туризмом, організувавши для всіх, хто вирішив гартуватися спартанським життям, у с. Людвиці на Кременеччині маршрути на конях.

Згодом Мирослав Загорський налагодив виробництво грибів. Завдяки польським інвесторам на Шумщині в с. Вілії організували спільне українсько-польське підприємство «Мікоген-Україна», де працювало понад 200 місцевих жителів. Спочатку тут виростили й реалізували за рік 25 тис. тонн шампіньйонів. Уже через кілька років підприємство, яке очолював директор Мирослав Загорський, вирощувало 65 тис. тонн грибів.

У 2013 році Мирослав Загорський серйозно зайнявся вирощуванням фундука та равликів. Перед тим він створив органічне господарство ФГ «Орган ік Бердлі». — В Україні, особливо в кондитерській, цукерковій справі, гостра потреба у фундуку.

- Ми майже 95 відсотків горіха фундука імпортуємо, — каже Мирослав Загорський. — На наших землях можна вирощувати, особливо в зоні Полісся, на Тернопільщині, де є вільні землі та сільгоспугіддя, забуті пасовища. Вирощування фундукових плантацій, черешневих, вишневих садів, плодоягідних культур, розведення равликів для багатьох могло б стати справою життя і джерелом достатку в сім'ях. Наш фундук має великі переваги над турецьким — він значно смачніший, багатший на вміст амінокислот, цукрів, білків та олії.

Мирослав Загорський вирощує фундукову плантацію, яку заклав ще в 2013 році, висадивши 14 тисяч саджанців, на 27 гектарах. Сад — його гордість і добра надія. Крім того, на двох гектарах має шкілку, де вирощує саджанці горіха. Серед районованих — сорти фундука Каталонський, Барселонський, Косфорд, Джіфон. Щоб забезпечити постійний і безперервний процес росту саджанців, побудував теплицю загальною площею 1600 кв. метрів, підземні тунелі для адаптації рослин, пересаджування їх із поліетиленових пляшок у грунт.

Мирослав Сергійович активний учасник всеукраїнських і регіональних науково-практичних семінарів, нарад, конференцій, круглих столів, вчиться сам і допомагає іншим.

— Фундук має прекрасну перспективу щедрих урожаїв горіхів на українській землі. Той, хто візьметься за цю справу, буде мати з роками вигідну ціну на горіх, що гарантуватиме достаток у домі, постійну роботу в рідному селі поруч із родиною, своїми земляками.

Ярослав БАЧИНСЬКИЙ.

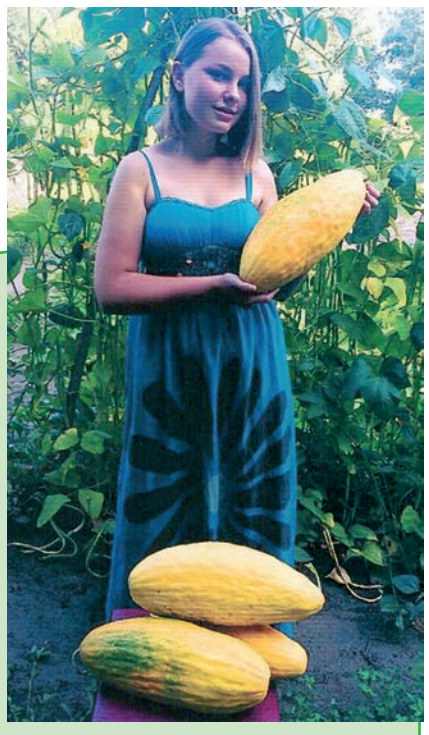

Солодка «Своячка»

Моя колекція динь, зібрана протягом багатьох років, налічує більш як 100 сортів. Завдяки вітчизняним і зарубіжним колекціонерам з року в рік з'являються все нові і нові сорти, ось і я не припиняю експериментувати, випробовуючи їх.

Наприклад, у 2016 році висадив двадцять нових сортів. І черговий раз, обходячи ділянку, мою увагу захопив кущ динь, який значно відрізнявся від решти величезним (до 30 см, довгим) циліндричним, дещо ребристим, жовтим плодом. Зірвав найбільший для проби, при зважуванні він затягнув 8 кг 200 грамів, що вразило.

А коли заніс диню в кімнату і розрізав, приміщення заполонив сильний аромат, який не полишав його тривалий час, а біла м'якоть виявилася досить товстою, дуже солодкою, що також великий плюс.

Проглянув неабияку кількість видань з овочівництва, пролистав пресу, заглянув в інтернет, але подібного сорту так і не знайшов. Схожі, звичайно, траплялися, та все ж було багато відмінностей, тому і залишилася на моєму городі під умовною назвою «Своячка».

Зібрав насіння для сівби в наступні роки, і вже протягом кількох літ ця диня не полишає мої грядки, радуючи дуже гарними плодами та незабутнім смаком. Кожний сорт по-своєму хороший, але цьому рівних немає, тож стане постійним на багато років.

Думаю, і ви забажаєте побачити солодку красуню на своєму городі, оцінити його достоїнства, адже небагато її насіння я можу надіслати безкоштовно. Не забудьте вкласти в лист конверт зі зворотною адресою.

Володимир Кріпак, вул. Мошляка, 50, с. Мишурин Ріг, Верхньодніпровський р-н.

Така чорна-чорна ковбаса

Справжня зіньківська ковбаса продається лише в селі Зінькові, що на Хмельниччині - так вам скаже будь-який мешканець цього славнозвісного села, в якому чи не кожна третя сім'я - знавець «ковбасної справи» з діда-прадіда.

Чорний колір та неповторний аромат - це характерні особливості зіньківського делікатесу, за яким у це село з'їжджаються поціновувачі не лише з Хмельниччини, але й зі всієї України. Кореспонденти вирішили навідатися до найвправніших у цій місцині господинь для того, аби довідатися про всі тонкощі виготовлення цієї «чорної смакоти».

Секрет ковбаси - у замішуванні

Роблять знамениту ковбасу, до речі, лише жінки. В деяких сім'ях ця спеціальність - без усіляких ПТУ - традиційно передається від матері до доньки, стаючи, вважайте, родинною справою. А є такі фахівці цієї справи, що здобули чималий авторитет. До них односельчани несуть свої припаси для виготовлення тих чи інших м'ясних виробів. Саме до таких спеціалістів і належить зіньківчанка Людмила. «Спочатку треба добряче напалити піч дровами з фруктових дерев, а, випікаючи, постійно стежити, аби диму було достатньо, щоб ковбаса спеклась, але не пересушилася, - каже пані Людмила, яка знається на ковбасній справі як дипломований технолог, адже займається нею щодня без вихідних-прохідних. - У своїх виробах я використовую три види м'яса: лопатку, крижі та м'ясо з ребер. Завдяки останньому ковбаса не буде пісною. Філе із задньої частини має кислуватий смак, а лопатка - солодка. І саме їх змішування вважається ідеальним для ковбаси. Потрібно ретельно видалити всі плівки й прожилки, а нарізати м'ясо краще середніми шматками (не дрібнити!).

На 14 кг м'яса я додаю дві склянки (по 80 г) солі, перцю - 2 пачки по 20 г, часнику - щонайменше 750 г. Воду доливаю на «око», та щонайменше - 0,5 л. Дивлюся, щоб фарш не був рідким, і не зовсім густим. Вимішувати потрібно довго й ретельно, м'ясо має триматися купки, як фарш. Набивати кишки-ковбасянки слід туго й у жодному разі не колоти голкою. Якщо в ковбасянці буде хоча б малесенька дірочка, весь сік через неї витече. Перев 'язувати ковбаси ниткою і коптити так само, як і м'ясо (4-5 годин). У процесі декілька разів змастити кров'ю. Але вона не повинна бути густою, адже тоді шкірочка на ковбасі полущиться. Можна розвести її водою. До речі, коли на вулиці сира погода, то ковбасу краще не коптити, адже тоді колір її буде нерівномірним».

Набивати начинку в кишки потрібно туго Для кожної господині із Зінькова випікання ковбаси - це справжнє покликання. Проте не всі вміють перетворити цей продукт у фірмовий делікатес. Тому справжні аси «ковбасної справи» не бояться розкривати свої секрети, адже в кожної господині навіть борщ виходить різним. Так і Лідія Стахова залюбки поділилася із нами всіма тонкощами виготовлення «зіньківської». «Я для домашньої ковбаси беру м'ясо не дуже жирне. Добре, якщо це буде лопатка, шия та задня частина, - каже пані Ліда. - На 14 кг нарізаного м'яса потрібно 200 г солі та дві пачки по 20 г меленого чорного перцю (бажано «Мрія», бо він дуже пахучий). Потім додаю 750 г часнику, перемеленого через м'ясорубку з дрібною сіткою. В 1,5 л води, розводжу сіль і виливаю у підготовлене м'ясо. Добре вимішую. Тонку кишку ретельно мию та вичищаю ножем, начиняю м'ясом і зав'язую нитками. Набивати начинку в кишки потрібно туго, щоб ковбаска потім добре різалася. Викладаю в діжку на палички. Розпалюю рівномірний вогонь і, коли ковбаса обсохне, змащую кров'ю, яку попередньо ретельно збиваю, щоб не було грудочок. Випікаю при помірному вогні, а через 20 хвилин знову змащую кров'ю. Повторювати цю процедуру потрібно мінімум 5 разів, постійно перевертаючи ковбасу. Загалом вона печеться близько чотирьох годин. Якщо ж у вас велика кількість ковбаси, то й усі 5 г».

Справжня «зіньківська» має пахнути вишневими дровами

«Рецепт випікання ковбаси зберігся в нашій родині ще від бабусі. Саме вона навчила мене готувати цю смакоту, - каже колишня вчителька Марія Токарчук. - Найкраще пекти ковбасу на черешневих або вишневих дровах, це «подарує» їй тонкий апетитний аромат. Проте нині не всі дотримуються цієї вимоги. А колись, за часів моєї бабусі, у Зінькові неможливо було знайти жодного деревця черешні й вишні. Все викорчували на ковбасу. Люди купували одну свиню на чотири сім'ї і коптили «зіньківську» в комині на горищі. Тоді в оселях у сінях навіть стелі не було, оскільки господиням постійно доводилося лазити на верх, під самий дах, вудити ковбасу. При цьому її тричі змащували кров'ю. Лише тоді розпалювали в печі, витягували жар, стелили солому і допікали її. Саме так має готуватися оригінальна «зіньківська». При цьому, така ковбаса з печі зберігалася до місяця й не псувалася».

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця.
Передплатний індекс 60092.